

BAZŪNE, ASINIS, MĀKONIS UN UGUNS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Moz. 12:1-29; 4. Moz. 9; 10; Mat. 26:36-43; Lūk. 22:15,19,20; 1. Kor. 15:52.

ATMIŅAS PANTS:

“Izmēziet veco raugu, lai esat jauna mīkla! Jūs taču esat neraudzēti; jo arī mūsu Pashā jērs ir par mums upurēts – Kristus.” (1. Kor. 5:7)

Pēdējos Pashā svētkos, kuros Jēzus ēda kopā ar saviem mācekļiem, Viņš iedibināja Svēto Vakarēdienu. Paturpinot dažus elementus no Pashā mielasta, Jēzus teica: “Ņemiet, ēdiet, tā ir Mana miesa.” Un par biķeri Viņš sacīja: “Tās ir Manas jaunās derības asinis, kas par daudziem tiek izlietas grēku piedošanai.” (Mat. 26:26-29) Savukārt Pāvils par to raksta: “Cikkārt jūs no šīs maizes ēdat un no šī biķera dzerat, pasludiniet Tā Kunga nāvi, tiekāms Viņš nāk.” (1. Kor. 11:26)

Svētais Vakarēdiens ir kristiešu Pashā mielasts, Jaunās Derības paralēle ar Israēla atbrīvošanu no Ēģiptes. Šajā nedēļā apskatīsim Israēla pirmo gadskārtu šim notikumam. Apskatīsim arī Kunga vadošo klātbūtni Israēla nometnē, kā arī sudraba bazūnes, kas skanēja noteiktos laikos, un vēl dažus citus stāstus, kas liecina par Dieva senās tautas unikālo situāciju un apstākļiem.

Kā vienmēr, meklēsim arī mācības, ko varam paņemt sev, mūsu dienās un kontekstā sastopoties ar vairākiem līdzīgiem pārbaudījumiem un kārdinājumiem, lai arī cik radikāli atšķirtos mūsu dzīves apstākļi no tiem, kādos bija tālaika Israēls.

(Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles skolas nodarbībai 24. oktobrī.)

“MANI PIEMINĒDAMI”

Izlasi 4. Moz. 9:1-5 un 2. Moz. 12:1-29. Kādas garīgas patiesības mēs varam paņemt sev no šiem stāstiem? Lasot pārdomājiet, piemēram, tādas lietas kā paklausība, žēlastība, pestīšana, ticība un tiesa. _____

Ši bija pirmā gadadiena kopš pārsteidzošas nakts Ēģiptē, kad Kunga eņģelis sita ēģiptiešu pirmdzimtos, bet “pārgāja pāri” (angļu valodā šie svētki tā arī saucas – “Pass[lover]”) Israēla mājokļiem, kas bija notriepti ar upura jēra asinīm. Nu, iesākot ikgadēju rituālu, viņiem vajadzēja pieminēt šo nakti – īpašo atbrīvošanu no Ēģiptes – un glābšanu, ko Dievs viņiem bija sarūpējis.

Kā Jēzus sekotājiem mūsdienās vajadzētu pieminēt Pashā svētkus? Lūk. 22:15,19,20. Kas šim sakramentam mums vienmēr jāatgādina? _____

“Kristus tagad nostājās uz robežas starp divām iekārtām un šo iekārtu diviem lielajiem svētkiem. Viņš, bezvainīgais Dieva Jērs, gatavojās sevi pienest par grēka upuri un ar to pārtraukt simbolu un ceremoniju sistēmu, kas četrus gadu tūkstošus norādīja uz Viņa nāvi. Ēzdams Pasā jēru kopā ar saviem mācekļiem, Viņš tā vietā iecēla Svēto Vakarēdienu, kam vajadzēja kļūt par Viņa lielā upura piemiņu. Jūdu nacionālajiem svētkiem bija jāizbeidzas uz visiem laikiem. Bet kalpošana, ko Kristus nodibināja, Viņa sekotājiem turpmāk jāievēro visās zemēs un visos nākamajos gadsimtos. (..) Vakarēdiena sakramentu Kungs deva, lai pieminētu pestīšanu, kas iegūta Kristus nāves nopelnā. Tas jāievēro tik ilgi, kamēr Viņš nāks otrreiz spēkā un godībā, un ir kā līdzeklis, ar kuru mūsu atmiņā paliek dzīvs Viņa lielais darbs.” (E.Vaita, “Laikmetu ilgas”, 652, 653)

VADOŠĀ KLĀTBŪTNE

Viens no brīnišķīgākajiem garantiem Israēlam tuksnesī bija Dieva redzamā klātbūtne, kas izpaudās vispārsteidzošākajā veidā – ar mākoņstabu dienā un uguns stabu naktī.

Padomā par to: Israēla nometne, kas sastāvēja no apmēram diviem miljoniem cilvēku un mitinājās dzīvību apdraudošā tuksnesī, noteikti bija izpletusies vairāku kilometru teritorijā uz visām pusēm. Tā kā viņiem nebija ātru saziņas līdzekļu – ne radio, ne telefonu, ne interneta –, bija jābūt kādam veidam, lai visi zinātu, kad un kurā virzienā jādodas tālāk.

Izlasi 4. Moz. 9:15-23. Kā Dieva klātbūtne šādā veidā darija viņiem zināmu Dieva gribu – vismaz viņu ceļojuma izpratnē? _____

Ar mākoņstabu Kungs Israēlu nevadīja vienmēr pa viegli ceļojamiem plāsumiem. Jeremija raksta, ka Viņš mūs ir vadījis “tuksnesī cauri tukšai, klajai un aizu pārklātai zemei, cauri tumsai un sausumam, cauri zemei, kur nestaigā neviens ceļinieks un kur neviens arī nedzīvo” (Jer. 2:6).

Tas tomēr bija kas vairāk par to, tikai kur un kad doties. Mākoņstabs dienā un uguns naktī bija arī spēcīgs atgādinājums viņiem par Dieva mūžīgo klātbūtni. Saskaņā ar 4. Moz. 9:16, “tā bija pastāvīgi: dienā mājokli aplāja mākonis, bet naktī blāzmoja uguns”. Lai vai kur tie atradās, lai kādas grūtības piedzīvoja, lai ar kādiem ienaidniekiem sadūrās, tur, debesīs, visu laiku lidinājās Dieva klātbūtnes redzams apliecinājums.

Tas noteikti bija ļoti jauki. Ar šo māconi un uguni noteikti bija vairāk nekā pietiekami, lai paliktu uzticīgi un paklausīgi Dievam, vai ne? _____

Cenšoties saprast, uz kuriem doties, cik bieži tu esi vēlējies, lai tevi vadītu mākonis dienā un uguns naktī? Tomēr kādus apsolījumus tu vari atrast Bībelē par Dieva gatavību mūs vadīt un būt mūsu vidū arī mūsdienās? Kāda izvēle tev stāv priekšā, lai tu būtu vairāk atvērts Dieva vadībai un vairāk apzinātos Viņa klātbūtni? _____

SUDRABA SIGNALIZĒTĀJI

Senajā Israēlā bija divu veidu rāgi: parastais auna rāgs (“Shofar”) un divi sudraba rāgi, kas būtībā piederēja svētnīcai un kurus pūta vienīgi priesteri (4. Moz. 10:8). Katrs sudraba rāgs tika izkalts no atsevišķa metāla gabala garas caurules veidā, kuras viens gals bija kā trompetei.

Izlasi 4. Moz. 10:1-10. Kāds bija šo tauru pūšanas nolūks? Kādas garīgas atziņas varam gūt no šo seno trompešu pielietojuma? _____

Šo sudraba tauru pūšanai papildus pavisam praktiskiem mērķiem bija arī garīga nozīme. Tam bija jābūt “mūžīgam likumam” (4. Moz. 10:8; angļu valodā – “ilglaicīgam rituālam”). Tauru pielietojums karā israēliešus pārliecināja, ka “tad Tas Kungs, jūsu Dievs, jūs pieminēs, un jūs tiksit izglābti no saviem ienaidniekiem” (9. p.). Šādā veidā tauru skaņas kalpoja kā “piemiņa jūsu Dieva priekšā: Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!” (10. panta beigās, angļu tulk.).

Cik interesanti, ka paralēli Dieva redzamajai vadībai un klātbūtnei Kungs izmantoja arī šīs taures, lai atgādinātu Israēlam par savu klātbūtni un gādību. Gan vizuāli (ar mākoņstabu un uguni), gan ar skaņu (taurēm) viņiem īpašā veidā tika atgādināts par Dieva vadību un klātbūtni.

Šodien mums nav ne mākoņa, ne uguns staba, ne arī sudraba tauru, kas atgādinātu par Dieva vadību un klātbūtni. Tomēr mums ir Jaunās Derības atklāsme par to, ko Dievs mūsu labā ir paveicis Jēzū, sniedzot mums pārliecību par Viņa mīlestību un rūpēm, un to senajam Israēlam nebija dots pilnībā izprast. Viņi tikai simbolos un ēnās noprata to, kas ir mūsu realitāte, – atziņu par Dieva mīlestību, kāda tā izpaudās pie krusta Golgātā.

Ko tu vairāk gribētu: ausīs gaudojošas sudraba taures vai atziņu par Tā mīlestību, raksturu un gādību, kas, “Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs; un, cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei”? (Fil. 2:6-8)

Kādu tauru skaņu tu tomēr ļoti vēlētos dzirdēt un kādēļ? 1. Kor. 15:52. _____

“TU ESI MŪSU ACS”

Pēc Sāras nāves Ābrahāms apprecējās vēlreiz. Ketūra viņam dāvāja vairākus zēnus, no kuriem vienu sauca Midiāns (1. Moz. 25:1-6). Jetrus, kas bija “Midiāna priesteris” (2. Moz. 18:1) un patiesā Dieva pielūdzējs (12. p.; 2. Moz. 2:18) saukts arī par Reguēlu jeb Dieva draugu), kļuva par Mozus sievastēvu, kad Mozus apprecējās ar viņa meitu Ciporu. Pārējie Midiāna pēcnācēji Ābrahāma ticību bija atstājuši par labu pagānu dieviem un bieži vien izrādījās Israēla ienaidnieki.

Kādu lūgumu Mozus izteica Jetrus dēlam Hobabam? Kā viņš reaģēja? 4. Moz. 10:29-32. _____

Pirms Mozus centās pierunāt Hobabu nākt līdzī Israēlam, viņš nekonsultējās ar Dievu. Vai tad Dieva diennakts klātbūtne mākonī un uguns stabā nebija vairāk nekā pietiekama, lai izvestu tautu cauri tuksnesim? Šeit mēs ieraugām Mozus cilvēcību nodrebam lielā izaicinājuma priekšā, aizmirstot, ka Dievs, kas pašķīra Sarkano jūru, spēs pavērt ceļu cauri tuksnesim un sniegt kā barību, tā ūdeni.

Izlasi Mat. 26:36-43. Ko tas mums stāsta par Jēzus cilvēcību? _____

Arī mūsu Glābējs reizēm sajuta vajadzību pēc cilvēku līdzietības un atbalsta. Lai arī Viņš mīlēja visus mācekļus, īpaši tuvs Viņam bija Pēteris, Jēkabs un Jānis. Ģetzemanē Jēzus vērsās pie tiem ar lūgumu īpaši aizlūgt par Viņu. Apskaidrošanas kalna virsotnē šī trijotne tā vietā gulēja. Taču Debesis sūtīja Mozu un Eliju, lai iedrošinātu Kristu iet līdz galam, lai kļūtu par salīdzinošu upuri (Lūk. 9:28-31). “Tagad Debesis pie Jēzus bija atsūtījušas savus sūtņus – ne eņģeļus, bet cilvēkus, kas kādreiz panesuši ciešanas un bēdas un spēja just līdzī Pestītājam. Viņa zemes dzīves pārbaudījumos Mozus un Elija bija Kristus darbabiedri. Tie dalījās Kristus slāpēs pēc cilvēku pestīšanas. (..)Viņu sarunu temats bija pasaules vienīgā cerība un ikviena cilvēka atpestīšana.” (E.Vaita, “Laikmetu ilgas”, 424, 425)

Kaut arī mēs zinām, ka mums jāpaļaujas uz Kungu, cik gan bieži mūs nomierina un palīdz cilvēku līdzjutība! Pārdomā laikus savā dzīvē, kad vajadzīgā brīdī esi īpaši saņēmis mierinājumu un līdzjutību. Kas to darīja tik noderīgu? Kā tuvākajā laikā tu varētu mierināt un iedrošināt kādu cietēju? _____

DODAMIES MĀJĀS?

Izlasi 4. Moz. 10:11-36 stāstu par israēliešu kā Dieva organizētas derības tautas pirmo ceļojumu. Kas īpaši izceļas, runājot par veidu, kādā viņi devās uz priekšu? Kādēļ tas bija tik svarīgi? _____

Saskaņā ar Mozu, pārgājiens no Sinaja (Horeba) kalna līdz Kadeš-Barneai prasīja tikai 11 dienu. Vēlāk šī pilsēta un vieta atradīsies ļoti tuvu Jūdas dienvidu robežai.

Ievēro, kādā secībā viss notiek. Gājienu pakal mākonim un šķirstam iesāka triju cilšu armijas. Tad levīti ar saviem ratiem pa daļām nesa tuksneša svētnīcu. Levītiem sekoja trīs citas ciltis. Pēc tam gāja kohatieši, kas nesa svētnīcas piederumus. Atlikušie seši karapulki sargāja aizmuguri. Viss tika darīts ļoti akurāti, pareizā kārtībā. Ja viss šis lielais pulks kustētos bez plāna, tas agri vai vēlū beigtos ar katastrofu.

Ātrākais veids, kā no Ēģiptes nokļūt līdz Kānaānai, bija gar piekrasti cauri filistiešu zemei. Taču Dievs zināja, ka Israēls vēl nav gatavs karam (2. Moz. 13:17). Tādēļ mākoņstabs devās uz austrumiem un ziemeļiem ievēda ciltis Pāranas tuksnesī (4. Moz. 10:11,12), kas bija trīs dienu pārgājiens (33. p.). “Ejot uz priekšu, ceļš kļuva arvien grūtāks. Viņu gājiens virzījās caur akmeņainām aizām un kailiem neauglīgiem līdzenumiem. Tiem visapkārt pletās lielais tuksnesis. (..) Tuvu un tālu klinšu aizās tagad drūzmējās vīri, sievas un bērni, lopi un rati, garas rindas ar lielo un sīko lopu ganāmpulkiem. Tāpēc, gluži dabīgi, uz priekšu viņi virzījās tikai lēnām un ar grūtībām; lielie ļaužu pulki pēc ilgās dzīves nometnē nebija sagatavoti ceļa briesmām un grūtībām.” (E.Vaita, “Sentēvi un pravieši”, 377)

Izlasi 4. Moz. 10:35,36. Kā šos principus tu varētu izmantot savās ticības cīņās? Uzdod sev arī šādu jautājumu: Kādēļ Dievs ar savu ārkārtīgo spēku automātiski nenogrudināja ceļu viņu priekšā? Vai Viņš nevarēja vienkārši atbrīvot Israēlu no jebkādam ceļa grūtībām? Ja varēja, kādēļ viņš tā nedarīja, bet gan pieļāva tik smagus pārbaudījumus? Kā tava atbilde, iespējams, palīdz tev pašam saprast, kādēļ arī tavu ceļojumu Viņš nepadara vienkāršu un bez šķēršļiem? Līdzdali savu atbildi Bībeles skolas nodarbībā. _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Vieglāki un smagāki lēmumi mums jāpieņem katru dienu. Pārdomā šos apsolījumus par Dieva vadību: Ps. 31:4; 32:8; 48:15; 78:52; Jes. 58:10,11.

“Ja tu esi sevi nodevis Dievam un Viņa darbam, tad tev nav jā rūpējas par rītdienu. Tas, kam tu kalpo, beigas zina jau iesākumā. Rītdienas notikumi, kas apslēpti tavam skatienam, Viņam, Visvarenajam, ir zināmi. Ja mēs ar saviem spēkiem darām mums uzticēto darbu un cerības liekam uz savu gudrību, tad mēs uzņemamies nastu, ko Dievs mums nav uzticējis, un cenšamies to nest bez Viņa palīdzības. Mēs uzņemamies Dievam līdzīgu atbildību un tādā veidā nostājamies Viņa vietā. Lai gan mūs var piemeklēt dažādas rūpes, nelaimes un briesmas – tās nekad neizpaliks – , tad tomēr, patiesi ticot, ka Kungs mūs mīl un vēl tikai labu, mēs neatradīsimies pastāvīgās rūpēs par nākotni. Ja mēs pilnīgi uzticamies Dievam, kā bērns uzticas saviem mīļajiem vecākiem, tad izzudīs mūsu rūpes un moka, jo mūsu griba atradīsies Dieva gribā.” (E.Vaita, “Kristus kalna svētruna”, 100, 101)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Nodarbībā pārrunājiet savas atbildes uz ceturtdienas pēdējo jautājumu. Kādēļ mēs saduramies ar pārbaudījumiem, ja Dievs mierīgi varētu visus šķēršļus aizvākt? Kā vismaz daļēja atbilde uz šo jautājumu meklējama mūsu izpratnē par lielo cīņu? Skat. Īj. 1. un 2. nodaļu.

2. Plašāk pārrunājiet jautājumu par cilvēcisku atbalstu. Kādus citus piemērus varam atrast Bībelē, kad drauga plecs Dievam uzticīgiem ļaudīm bijis ārkārtīgi būtisks un noderīgs? Kādos veidos ar mūsu rokām Dievs var kalpot cilvēku vajadzībām? Cik veiksmīga ir tava vietējā draudze šajā jomā?

3. Kā, piedaloties Svētajā Vakarēdienā, mēs labāk varētu izprast, ko tieši nozīmē šis rituāls? Savā prātā pārcilā vareno patiesību par glābšanu vienīgi ticībā un to, kā ticībā Jēzus nāvei mūsu dēļ ticīgajiem pieder mūžīgās dzīvības apsolījums.

KOPSAVILKUMS:

Pirms pamest vienu gadu ilgušo apmetni Sinaja kalna pakājē, Israēls pirmos Pashā svētkus svinēja brīvībā. Dievs nevēlējās, ka tie aizmirstu viņu brīnumaino atbrīvošanu no Ēģiptes verdzības. Trīsdienu pārgājienā Dievs tautu vadīja ar mākonī un uguns stabu. Kad atskanēja sudraba taures, ciltis pareizā secībā sakārtojās aiz priesteriem, kas pa priekšu nesa derības šķirstu. Mākonis veda austrumu un ziemeļu virzienā uz Pāranas tuksnesi. Līdzīgā veidā Dieva vadība dažkārt ir grūti saprotama arī mums. Taču atslēga ir uzticēšanās Viņam, mūsu visgudrajam Tēvam.